

І один у полі воїн

Юрій Дольд-Михайлик

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Частина перша

Дзвінок був настирливий і довгий.

Іншим часом начальник відділу І-Ц, оберст Бертгольд, напевно схопився б з дивана, на якому лежав, і кинувся б до телефону. А цього разу він навіть не поворухнувся. Як і раніше, Бертгольд лежав, заплющивши очі, і можна було подумати, що він спить.

Ад'ютант оберста гауптман Кокенмюллер вже кілька разів стукав у двері кабінету, не дочекавшись дозволу увійти, навіть трохи відхилив їх, але, побачивши оберста на дивані з заплющеними очима, тихенько причинив їх, щоб не порушувати відпочинку свого шефа.

Гауптман знав, що його начальник, оберст Бертгольд, минулої ночі не спав. Тільки під ранок, після дзвоника з Берліна, він дозволив собі трохи відпочити. Ад'ютант не був присутній при розмові Бертгольда по телефону. Але, побачивши виструнчену постать оберста й почувши його шанобливе звертання до співрозмовника, він навшпиньки вийшов з кабінету, правда, не зовсім щільно причинивши двері. Навіть уривків фраз, які чув гауптман, було досить, щоб зрозуміти, що оберст розмовляв з Гімmlером і що розмова ця була для нього несподіваною, але приємною.

Після такої розмови Бертгольд міг дозволити собі полежати якісь півгодини на самоті з своїми думками! Його діяльність у цій лісистій — і тому особливо небезпечній для армії фюрера — Білорусії верховне командування оцінює дуже високо, і Гімmlер зовсім недвозначно натякнув, що йому, Бертгольдові, готують нове, ширше поле діяльності.

В такому випадку можна навіть порушити звичайний розпис дня, щоб лишитися з своїми думками і трохи помріяти. Віллі Бертгольд, власне, не був мрійником. Межа прагнень і бажань для

нього, кадрового офіцера німецької розвідки, якій він віддав усе своє життя, завжди ототожнювалася з поступовим, але неухильним просуванням по службі та, з зростанням добробуту його невеличкої сім'ї. Але сьогоднішня розмова трохи розбурхала фантазію Бертгольда. Ще б пак! Перед ним відкривається можливість залишити цю непривітну країну. Оберст ніколи і ні за яких умов не наважився б подавати рапорт з проханням перевести його кудись в інше місце. Це зіпсувало б репутацію офіцера, який думає тільки про виконання наказів командування і зовсім не дбає про себе особисто. Але тепер, коли сам Гіммлер...

Телефонний дзвінок перервав ці приємні думки.

“Хто б це так рано?” — майнуло в голові Бертгольда, і в ту ж мить він почув тихенький, але настирливий стукіт у двері кабінету.

— Зайдіть! — не розплющуючи очей, кинув оберст.

— З штабу дванадцятої дивізії вам дзвонять вже втретє, — тихо промовив Кокенмюллер.

— Що сталося? — Бертгольд з-під напівзаплющених повік глянув на виструнченого ад'ютанта і не міг не відзначити про себе, що безсонна ніч майже не позначилася на гауптманові: його ріденьке волосся, як завжди, було зализане, щоки чисто виголені і великі безбарвні очі не виказували ніякої втоми.

— Минулого вечора до нас перебіг російський офіцер. В штабі дванадцятої дивізії він відмовився давати будь-які свідчення, настирливо вимагаючи, щоб його відправили безпосередньо до вас, гер оберст!

— До мене?

— Так! Він назвав не лише вашу посаду і прізвище, а навіть ім'я.

— Що-о? — Бертгольд здивовано знизав плечима і підвівся.

— Справді, дивно! — погодився Кокенмюллер. — Звідки російський офіцер міг знати ваше прізвище?..

— І тим більше ім'я!

— У всякому разі я наслідуюсь радити: будьте обережні, гер оберст! Адже не виключена можливість, що цього офіцера підіслано з метою замаху на вас...

— Ви перебільшуєте значення моєї персони, гер гауптман! Замах на мене, рядового офіцера...

— Але, гер оберст... — спробував заперечити ад'ютант.

— Це було б виправдано, коли б йшлося про командира корпусу чи армії, — не слухаючи його, продовжував Бертгольд.

— Гер оберст має зважити, — запевняв зауважив Кокенмюллер, — що йдеться не про рядового офіцера, а про офіцера, який має честь бути особистим другом Гіммлера. А для більшовиків цього вже досить.

— Ви гадаєте?

— Певен!

— А яке розпорядження ви дали в штаб дивізії?

— Від вашого імені я наказав документи перебіжчика доставити нам, а його самого затримати до розпорядження.

— Цілком слушно! Документи прибули?

— Так.

— Дайте сюди!

Кокенмюллер швидко вийшов з кабінету і за хвилину повернувся, пропустивши поперед себе товстого, невисокого на зріст обер-фельдфебеля.

— Наказано передати у власні руки, гер оберст! — чітко відрапортував обер-фельдфебель, простягаючи великого пакета.

Постать обер-фельдфебеля зникла за дверима кабінету. Бертгольд акуратно надрізав конверт і обережно витяг з нього надіслані документи: велику топографічну карту району воєнних дій і військову книжку.

Кинувши погляд на карту, оберст мовчки передав її ад'ютантові. Приколовши карту кнопками до невеличкого столика, Кокенмюллер витяг з шухляди лупу і низько схилився над картою, шукаючи якихось таємничих позначок. Він так заглибився у вивчення карти, що навіть здригнувся, почувши голос Бертгольда.

— А чи не здається вам, що обличчя цього перебіжчика не типове для росіянина?

Кокенмюллер підійшов і з-за спини свого шефа глянув на фотографію.

— Ко-ма-роф... — по складах прочитав він і знову перевів погляд на фото. — Так, гер оберст, обличчя європейця, я б навіть сказав, — арійця. Зверніть увагу на цей високий лоб, прямий, з горбинкою ніс.

— З'єднайтеся з оперативним відділом штабу і передайте: хай перебіжчика привезуть сюди.

Відкинувшись на спинку крісла, Бертгольд знову заплющив очі, намагаючись поновити в пам'яті кожен фразу сьогоднішньої розмови з Гімmlером. Але приємний мрійний настрій вже не повертався. Можливо, зосередитися заважає різкий голос Кокенмюллера, що долинає з суміжної кімнати. Щось він довго не може з'єднатися з оперативним відділом! А потім цей перебіжчик. Дуже дивно, що він наполягає на побаченні саме з ним. Втім зараз все з'ясується.

Оберст знову розгортає книжечку і пильно вдивляється в фото людини, яку зараз приведуть до нього. Цікаве обличчя! У кого це він бачив такий маленький, щільно стиснутий рот?

— Наказ виконано, гер оберст! — ще з порога доповів Кокенмюллер.

Взявши один з стільців, гауптман поставив його посеред кімнати.

— Коли ви запросите його сісти сюди, тут, у кріслі, біля стола, сидітиму я. — Кокенмюллер примружив повіки і кілька разів перевів погляд з стільця на крісло. — Отже, між вами і перебіжчиком буде людина, завжди готова захистити вас.

Гауптман розстебнув кобуру пістолета і перевірів готовність зброї.

— О, я гадаю, що до цього не дійде. Проте...

Почувши кроки в суміжній кімнаті, Кокенмюллер відкрив двері. На порозі з'явився заступник начальника охорони штабу.

— Гер оберст, ваш наказ приставити російського перебіжчика виконано.

— Введіть його сюди.

— З охороною?

— Охорона хай лишиться за дверима. Його, звісно, обеззброєно?

— Так точно.

Обер-лейтенант зник за дверима і за хвилину пропустив до кабінету середнього на зріст юнака, років двадцяти-двадцяти двох, у формі лейтенанта Радянської Армії.

Бертгольд перевів швидкий погляд з обличчя прибулого на посвідчення, що лежало на столі. Так, безперечно, перед ним оригінал, з якого зроблено фотознімок. От тільки волосся зачесане не назад, як на фото. Тепер його рівною ризкою розділяв проділ. Від цього риси худорлявого засмаглого обличчя здаються ще виразніші окресленими. Особливо ніс і маленький рот, з вузькими, щільно стиснутими смужечками вуст.

— Доброго ранку, гер оберст, — привітався чистою німецькою мовою юнак і чітко клацнув закаблуками.

Якусь хвилину панувала мовчанка. З-під примружених вій Бертгольд пильно вдивлявся в обличчя прибулого, немов обмацував поглядом кожен його рису. Перебіжчик спокійно витримав цей

погляд. Бертгольдіві здалося, що в його великих світло-карих очах майнула посмішка.

— Доброго ранку, гер Комаров! — нарешті відповів оберст. — Сьогодні вночі ви перейшли від росіян до нас і домагалися побачення зі мною?

— Так точно! Сьогодні вдосвіта я перейшов лінію фронту і домагався аудієнції у оберста Бертгольда.

— Ви знаєте його особисто? — запитав оберст, кинувши застережливий погляд на ад'ютанта.

— Так, я знаю вас особисто.

— Звідки? — Бертгольд навіть не намагався приховати свого здивування. — І чому ви хотіли говорити саме зі мною?

Перебіжчик зробив крок уперед. Кокенмюллер весь напружився. Рука його дужче стиснула рукоять пістолета.

— Я хочу попросити дозволу сісти. Гер гауптман може не турбуватись, адже він добре знає, що у мене зброї немає, — посміхнувся перебіжчик.

— Сідайте! — Бертгольд вказав на стілець посеред кімнати.

Сівши, юнак повагом почав відгвинчувати підбора у чоботі. Кокенмюллер про всяк випадок витяг з кобури пістолет і поклав його на коліна. Хто знає, що може містити в собі ота маленька металева коробочка, яку витяг з закаблука перебіжчик. Але юнак вже відкрив коробочку, і гауптман полегшено зітхнув, бачачи, як він витрушує на долоню якісь папірці.

— Передайте, будь ласка, оберстові, — попросив перебіжчик, звертаючись до Кокенмюллера.

Ад'ютант взяв папірці і на витягнутій долоні поніс їх до стола свого шефа, не зводячи настороженого погляду з загадкового росіянина. Але той байдуже оглядав кабінет, і Кокенмюллер остаточно заспокоївся. Тим більше, що його увагу привернули дивні зміни у виразі обличчя шефа.

— Що таке? — скрикнув Бертгольд.

— Так точно! — ледь помітна радісна усмішка промайнула на устах перебіжчика. — Маю честь відрекомендуватися, гер оберст: Генріх фон Гольдрінг!

Юнак схопився з місця і виструнчився.

— Але як? Звідки? — оберст рвучко відсунув крісло і теж підвівся.

— Зараз поясню, але мені хотілося б поговорити з вами віч-на-віч...

— О, звичайно... — зустрівши застережливий погляд свого ад'ютанта, оберст спинився. — Гауптман Кокенмюллер — мій ад'ютант, при ньому ви можете говорити все, що хотіли б сказати мені... До речі, ви палите? Прошу!

Оберст підсунув коробку з сигарами на край стола. Юнак мовчки вклонився. Відкусивши кінчик сигари і припаливши її від запальнички, ввічливо піднесеної Кокенмюллером, він кілька разів глибоко затягнувся.

— Пробачте, довго не палив!

— О, не поспішайте, — гостинно запросив Бертгольд.

— Я надто довго чекав на зустріч з вами, гер оберст, щоб відкладати цю розмову бодай на мить... За документами, з якими, бачу, ви вже ознайомилися, я Комаров, Антон Степанович, лейтенант Радянської Армії... Ні, ні, це не фальшивка! Мені власноручно вручили це посвідчення в штабі з'єднання, хоча насправді я Генріх фон Гольдрінг. Син відомого вам барона Зігфріда фон Гольдрінга, який раніше мав честь бути з вами, гер оберст, в дуже близьких дружніх взаєминах.

Очі юнака вп'ялися в широке обличчя оберста.

Бертгольд не в силі був приховати своєї схвилюваності. Навіть ад'ютант, забувши про обережність, машинально зняв руку з кобури і всім корпусом подався трохи наперед, немов боявся пропустити

бодай одне слово з цієї не зовсім звичайної розмови.

— Але як син барона фон Гольдрінга опинився в Червоній Армії? Як ви перетворилися на Комарова? Та ви сидіть, адже стомилися і, цілком природно, хвилюєтесь.

— Так, я не соромлюся признатися, що хвилююсь. Надто багато пертурбацій в моєму, не такому вже довгому, житті, і надто довго чекав я на зустріч з вами. Якщо гер оберст має зараз трохи вільного часу, щоб вислухати більш докладну розповідь... О, повірте, я безмежно щасливий, що можу назвати, нарешті, своє справжнє ім'я...

— Так само, як і я його почути. Ви навіть не уявляєте, як воно мене схвилювало. Зустріти єдиного сина свого найближчого друга, друга далекої молодості! Сина такого відданого співробітника і ще за таких обставин. Генріх фон Гольдрінг!

— Це ім'я мені треба було забути на довгий час, і зараз, вимовлене вами, воно нагадує мені ласкавий голос мого батька. І я, і я...

На очі Генріха набігли сльози. Помітивши це, Кокенмюллер підніс йому склянку води. Юнак випив одним ковтком і трохи заспокоївся.

— Як вам відомо, гер Бертгольд, — продовжував він, — мій батько Зігфрід фон Гольдрінг відразу після світової війни почав працювати у відомстві, в якому і ви на той час працювали. У 1928 році з особистого наказу оберста Александера, шефа відомого вам відомства, мого батька було відряджено до Росії. Я був тоді семилітнім хлоп'ям і все ж добре пригадую літній вечір, велику віллу, вас поруч якоїсь красивої дами. Вже потім батько мені пояснив, що це була прощальна вечірка, яку ви влаштували на його честь у себе на віллі, Вільгельмштрассе, 22. Адже так, батько не помилився, назвавши цю адресу, коли згодом, вже в Росії, розповідав мені про свій прощальний вечір?

— У вас чудова пам'ять! — перервав його Бертгольд. — Як зараз, бачу вашого батька, а разом і вас, непосидючого малюка. І хоч ви тепер вже доросла людина, але впізнаю риси того хлопчика, який так потішав усіх нас, дорослих. Ось, виявляється, чому мене так вразило ваше обличчя. Ну, звичайно ж, це рот Зігфріда, завжди уперто стиснутий, занадто малий на його великому обличчі. У вас риси тоншого малюнка, розріз очей швидше материн, ніж батьків. Це й завадило мені відразу схопити сімейну схожість... Але, даруйте, я вас перервав, мене так схвилювали ці спогади.

— Не більше, ніж мене, гер оберст. Ви, певно, пригадуєте час, коли ми залишили батьківщину — 1928 рік, — і те, що батько виїхав до Радянської Росії як іноземний спеціаліст?

Оберст ствердно хитнув головою.

— Але заходи перестороги потрібні були вже й тоді. От чому і в дипломі, і в рекомендаціях фірми Бауера стояло прізвище Залеського. Станіслава Залеського. Поляка за походженням. Мене, звісно, теж перехрестили. Я й досі пам'ятаю, як задовго до від'їзду батько щодня мені тлумачив, що справжнє моє ім'я не Генріх, а Геннадій, що прізвище моє Залеський, що я не німець, а поляк.

— Це було безумство взяти вас із собою!

— Але ж ви знаєте, що після смерті матері батько ніколи зі мною не розлучався, а їхав він до Росії, щоб залишитися там якнайдовше.

— Я запропонував вашому батькові залишити вас у себе...

— Ви тоді дуже необережно почали цю розмову в моїй присутності! Пам'ятаєте, як я розплакався і вчепився у батькову руку?

— О, яка пам'ять! — захоплено вихопилося у Бертгольда.

— А ваша дружина на обох вас нагримала. Сподіваюсь, вона зараз у доброму здоров'ї?

— Фрау Ельза дуже радітиме, дізнавшись про нашу зустріч.

— Вітайте, щиро вітайте її від мене! І вашу доньку, якій я так набридав, смакаючи її за кісники... Маленька золотоволоса Лора...

— О, Лора зараз дівчина на виданні. Як збігли, як швидко збігли роки!..

Оберст Бертгольд зовсім розчулився. Лише присутність Кокенмюллера стримала його зараз від докладної розповіді про свою Лорхен. Зусиллям волі оберст прогнав цю спокусу. Обличчя його знову стало непроникливо спокійним, як завжди в присутності підлеглих. Зберігати на обличчі цей вираз оберст вважав таким же службовим обов'язком, як і носіння щільно застебнутого мундира.

Відчувши зміну у настрої свого співрозмовника, Генріх далі розповідав стисло, не вдаючись до ліричних відступів.

— Я забрав у вас уже багато часу, гер оберст, і тому розповідатиму коротко. Спочатку батько працював як інженер-електрик у Донбасі, потім його перевели на Урал, а в 1930 році, за висловом росіян, “перекинули” на будівництво великої гідроелектростанції. Ви знаєте якої, гер оберст, бо саме з цього часу, як мені казав потім батько, він тримав через нашу агентурну сітку зв'язок по радіо безпосередньо з вами.

— Абсолютно точно! — підтвердив оберст. — Зв'язок між нами був найщільніший, і ми були цілком задоволені один одним.

— У 1934 батько, виконуючи волю вищого начальства, домігся перевodu на Далекий Схід. У цей час він уже прийняв російське підданство.

— Мені це відомо.

— Але після переїзду на Далекий Схід безпосередній зв'язок з вами припинився. Всі інформації передавалися через відомих вам осіб...

Бертгольд мовчки кивнув.

— З 1937 року я вже був активним помічником батька. Він навчав мене шифрувати донесення і розшифровувати одержані

інструкції.

— Дуже легковажно з боку такого досвідченого розвідника, як Зігфрід!

— Але погодьтеся, гер оберст, що в батька було надто багато роботи і надто мало помічників, — заступився за батька Генріх. — До того ж, він виховав мене справжнім патріотом Німеччини, знав, що ніякі обставини не примусять мене викрити його таємницю.

— Продовжуйте, продовжуйте! — заохотив оберст.

— Усе йшло якнайкраще, але сталося нещастя: чекісти натрапили на слід, що привів їх до явочної квартири, і заарештували агентів, які могли виказати батька. Втекти він не міг. Але батько вирішив за всяку ціну врятувати мене: він дістав мені документи на ім'я Антона Степановича Комарова, вихованця дитячого будинку, комсомольський квиток і відрядив мене до Одеси, де я й вступив до військового училища, яке закінчив напередодні війни. Цілком природно, що за весь час навчання у військовій школі я листовного зв'язку з батьком не підтримував. Лише інколи він надсилав мені короткі повідомлення про себе через агентів. Останнє повідомлення було трагічним: батько пересилав мені оці документи і на окремому аркушику кілька наспіх написаних рядків. У записці батько сповіщав, що його викрито і він мусить випити отруту, поки його не заарештували, і закликав мене помститися більшовикам за його смерть.

Голос Генріха затремтів, і Кокенмюллер знову кинувся до графина з водою. Бертгольд підвівся, схилив голову і простояв так кілька секунд, шануючи пам'ять загиблого товариша.

— Дуже вдячний вам, гер оберст! — Генріх випив ковток води. — Так от, дозвольте продовжувати... Для вас зрозуміло, що виконувати обов'язки батька я не міг, хоч поклявся все життя своє віддати на благо фатерлянду. Треба було чекати зручного часу, і війна його наблизила. На цьому фронті мене було призначено

командиром взводу Червоної Армії. Своє знання німецької мови я, звісно, приховав... Кілька днів тому мені випадково довелося бути на допиті одного нашого фельдфебеля, захопленого росіянами в полон. От тоді я й почув ваше, знайоме мені ще з дитинства, ім'я і дізнався, що ви працюєте в штабі корпусу. Решту ви вже знаєте...

— А якби ви не дізналися про це?

— Перейти до рідної армії я вирішив давно. Отже, те, про що я дізнався, лише прискорило справу. Звичайно, я не міг не скористатися з такого найщасливішого збігу обставин. Відпадає потреба тривалої перевірки: адже ви були близьким другом мого батька, а мене знаєте з дитинства!

— Розумно, розумно, мій хлопчику! Хоча... трохи ризиковано. Адже тебе могли вбити.

— Ця думка мене гнітила найбільше. Але, повірте, гер оберст, не смерті я боявся. Я боявся того, що загину від кулі рідного мені німецького солдата, буду похований разом з ворогами, під чужим ім'ям, не помстившись за смерть батька...

— О, розумію! Але тепер, коли ти серед своїх...

— У мене таке почуття, ніби я знову повернувся в рідну сім'ю!

— Так, так, син мого загиблого друга може вважати мене за свого другого батька.

— У мене не вистачає слів для подяки... О, гер оберст, ви навіть не уявляєте всього, що я зараз відчуваю! В останньому листі, який лежить перед вами, батько заповідав мені знайти вас і в усьому слухатися ваших порад... Тепер я можу сказати — батьківських порад!

Генріх схопився з місця, зробив крок уперед і нерішуче зупинився. Бертгольд сам підійшов до нього і міцно потис обидві руки юнака.

— А що це за спадщина, про яку згадується в документах? — спитав Бертгольд, який повернувся на своє місце і знову взявся за

папери.

— Як вам відомо, все нерухоме майно батько продав, виїжджаючи до Росії. Одержані суми він поклав частково в Німецький банк, а основну суму — в Швейцарський національний.

— Скільки всього?

— Трохи більше двох мільйонів марок.

— О! — вихопилося з грудей Кокенмюллера.

— Твій батько забезпечив тобі щасливе життя, Генріх! — урочисто промовив Бертгольд.

— Воно належить не мені, а фатерляндові.

— О, я цього певен! Але ми поговоримо про це, коли ти відпочинеш, заспокоїшся... Гер гауптман, — звернувся Бертгольд до Кокенмюллера, — потурбуйтеся про все. Барона помістіть поруч з моєю квартирою, дістаньте йому відповідний одяг і загалом...

— Можете бути спокійним, гер оберст, барон фон Гольдрінг не матиме причин скаржитись.

— Барон фон Гольдрінг! Якою музикою, музикою дитинства звучать для мене ці слова! А коли я скину цей одяг, я цілком перероджуся!

— Отже, поспіши це зробити. Гауптман Кокенмюллер допоможе тобі і про все подбає.

Попрощавшись, Генріх у супроводі Кокенмюллера попрямував було до виходу, але по дорозі спинився.

...

Далі — у повній книжці «І один у полі воїн».

nashaknyga.com.ua